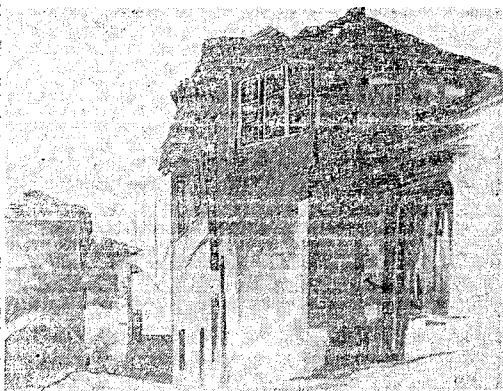


13/11/35α



Μιά από τις άκουστές που εκθέτει η Όλγα Αναστασιόδου σε γκαλερί της Θεσσαλονίκης

Περίπατος στις έκθέσεις Πίνακες και γλυπτά παραδοσιακά και μη

Οι ζωγράφοι Βόρειας Ελλάδας
εμβαίνουν ρετός στην Καβάλα

Ένας γλυπτής και δύο ζωγράφοι, περίπου συνομήλικοι, εκθέτουν έργα τους στο γαλλικό ινστιτούτο. Ο Θόδωρος Παπαγιάννης έχει μια σειρά γλυπτών από ορείχαλκο, με θέματα: πουλιά, ανθρώπινα κορμιά, μορφές, καθώς και μάσκες από γύψο. Στα μεταλλικά έργα του, σε αρκετά αφαιρετική γραμμή, διακρίνει κανείς έναν εσωτερικό δυναμισμό, που εκδηλώνεται προς τα έξω, μια δύναμη ανάντισης ή κίνησης στα σώματα ή στα φτερά. Στις μάσκες επικρατεί κόπιος μνημειακός χαρακτήρας και φέρνει μνήμες από την παράδοση. Ο Παπαγιάννης είναι ένας καλλιτέχνης με μέλλον.

Ο Κώστας Παπαστασιούλης στο περισσότερο ζωγραφικά έργα που εκθέτει, είναι μια σειρά εικόνων σε έξι τεύχη, χωρίς να νοιάζεται τόσο για τη ρεαλιστική απεικόνιση των θεμάτων του. Ανθρώπινες φιγούρες, περιβάλλοντα ή σπιτία, δοσμένα κάπως ανά ιδεογράμματα, αφήνουν «ιστορίες» σε έξι τεύχη. Αλλάστε οι τίτλοι των έργων του (ζυμώδη ή διήγηση) αποκαλύπτουν αρκετές από τις προθέσεις του, που έχουν μια αφηγηματική κίνηση, μια τάση να ελπίσθουν πράγματα όχι στατικά, αλλά σε μια σειρά εικόνων που αλληλοσυμπληρώνονται στην έννοια του κύκλου ή, τουλάχιστον, στην τεχνική του. Τα ελάχιστα μηχανοκίνητα έργα του Παπαστασιούλη έχουν ένα δικό τους εξηγησιασμό, αρκετά ενδιαφέροντα.

Κι ο Δημήτρης Γκούκος προτιμά να ολοκληρώνει τα θέματα του με μια σειρά εικόνων, σε τρίπτυχα ή σε συνθέσεις. Μόνο που η τεχνολογία του και τα χρήματά του χρησιμοποιεί, διαφέρουν από του Παπαστασιούλη. Εδώ κυριαρχεί το άσπρο ή το ανοιχτό χρώμα, ενώ η χρησιμοποίηση ξένων σωμάτων προσφέρει μια άλλη διάσταση στους πίνακες, θυμίζοντας κάπου-κάπου τιν παλιότερο Σαλβινί, αλλά σε πιο αειδόδοτο κλίμα. Στους μεμονωμένους πίνακές του, ο ζωγράφος δίνει τοπία με περισσότερο γραφικό στοιχείο, με αναφοράς σε γνωστά στοιχεία. Και στις περιπτώσεις αυτές τα χρώματά του είναι απαλά, σάν να επενδύονται τα πάντα σε μια αχλύ.

ΤΗΝ γκαλερί «Κοχλάς» εκθέτει πίνακες του Α Ζαφειριάδου. Συνεχίζοντας προηγούμενη δουλειά του, ο ζωγράφος δείχνει και πάλι την προτίμησή του σε παλιά σπιτία και μαγαζιά της Θεσσαλονίκης, μόνο που τώρα (σε σύγκριση με την προηγούμενη δουλειά του) καλλιεργεί περισσότερο και θεματικά και ζωγραφικά. Τώρα τα σπιτία του είναι πιο όμορφα, ή έμμενη του στα παλιά μπαλκόνια με τις ώριμες αδειρίες και τις γυφινες διακοσμήσεις ένισχύουν την οίσθηση νοσταλγίας, ενώ η χρησιμοποίηση, μερικές φορές, χρωμάτων έντυπωσιμικών, όπως καθαρά κόκκινα ή μπλε, έντυπωσιμικών

Υστερα από έξι χρόνια άπραξιας Ο Πολάνοσκυ ξαναγυρίζει μέ το φίλμ «Πειρατές»

Μιά εύθυμη περιπέτεια «έποχης»
«Χλωμός καβαλάρης» του Ηστυουντ

Έχουν περάσει έξι χρόνια από τότε που ο Ρομάν Πολάνοσκυ έκανε την ταινία του «Τέρες». Την αὐτοβιογραφία του ο Πολάνοσκυ σκηνοθέτης περιγράφει εκείνο το φίλμ σαν «έννια φθοροδύς μήνες δουλειάς που ακολουθήθηκαν από δύο χρόνια δυστυχίας». Οι δυσκολίες που είχε συναντήσει ο Πολάνοσκυ με την ταινία εκείνη ήταν τέτοιες ώστε χαρακτήριζε πιά τὸν εαυτό του σαν «πρώην σκηνοθέτη».

Η ψυχολογία αυτή τὸν ἀκολουθούσε και μάλιστα έντονητερον όταν το σενάριο του για τὸ φίλμ «Πειρατές» που είχε γράψει ὁ ἴδιος, ἀποτύχαινε συνεχώς να βρει χρηματοδότη. Απαγορευμένος ὁ Πολάνοσκυ στράφηκε στο θέατρο, σκηνοθετώντας τὸ «Αρμάντους» σὲ ένα θέατρο τῆς Βαρσοβίας τὸ 1981. Η ἐπιτυχία ἦταν τόση, ὥστε ἡ παράσταση μεταφέρθηκε στο Παρίσι ὅπου ἔπαιζε έντυπωσιασε. Καί ἐκεῖ ἀκριβώς συνάντησε τὸν Τυνήσιο θεατράνη Ταράκ Μπέν Αμπρ.

Ο Μπέν Αμπρ ἀναφερόμενος στή γνωριμία του με τὸν Πολάνοσκυ σκηνοθέτη δήλωνε τὴ ἐξής: «Συνάντησα τὸν Πολάνοσκυ ἐνὸς ἑτοίμαζα μιά παράσταση τῆς «Τραβιότος». Μὲσω τοῦ σκηνοθέτη Κλῶντ Μπερί ἔμαθα ὅτι ὁ Πολάνοσκυ ἐπὶ χρόνια προσπαθούσε νὰ γυρίσει σὲ ταινία ἐνα σενάριο του καὶ ἀκούη ότι τὸ φίλμ αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ γίνει στὴν Τυνήσια. Εἰ τοὶ τὸν Μάρτιο τοῦ 1982, ὅπου εἶχα διαβάσει τὸ σενάριο, ἤρην τὸν σκηνοθέτη καὶ τὸν πήγα στὴν Τυνήσια νὰ δει τὴν χώρα. Τὸ ἔδειξε ἐνα παλιὸ παραθαλάσσιο θέρετρο, τὸ Πόρτ Ελ Κανόουσι καὶ τὸ εἶπα ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ γυρίσει ἡ ταινία θὰ ἦταν νὰ γίνει ἐκεῖ. Τὸ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ ἐξέλεγε ἐνα ἀλόκληρο στούντιο. Μὲ πέρασε γιὰ τρελὰ. Καί ἀπὸ τὸν εἶπα ὅτι θὰ τοῦ ναυπηγῶ μιά παλιὰ γαλέρα στὶς πραγματικές τῆς διαστάσεις δέχθηκε».

Βέβαια σκόπευε τὸ Μπέν Αμπρ ἦταν νὰ κάνει μιά ταινία ὅσο τὸ δυνατόν φθηνότερη ἀλλὰ με τὴν ποιότητα πὺ μπορούσε νὰ ἐξασφαλίσει ἕνας Πολάνοσκυ, ὁ ὅποιος μάλι-

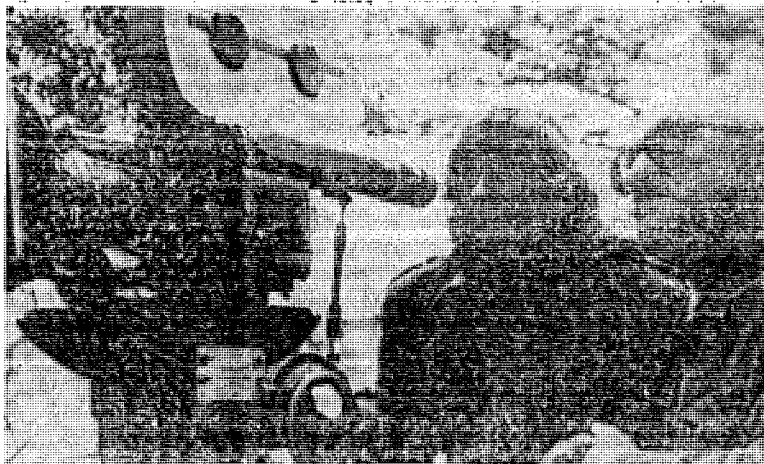
στο θὰ εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ ἐργασθῇ με περισσότερη ἐλευθερία ἀπ' ὅση ἂν ἐργαζόταν με μιά μεγάλη κινηματογραφικὴ ἐταιρεία. Εἶται, ὑπογράφαν τὸ συμβόλαιο καὶ ὁ Πολάνοσκυ βρέθηκε στὶς ἡλώδουσες ἀκτές τῆς θάλασσας Αφρικής. Εκεί ἀπὸ τὴν περασμένη Νοέμβριο, ἔχοντας ἐνα διενθὲς κόστος ἡθοποιῶν καὶ τεχνικῶν καὶ σκελετῶν ἔφτανε

περιπέτεια πὺ ἐκτυλισσεται σὲ ἕνα φανταστικὸ καὶ ἀνεπιδέκτο κόσμο, ἀπὸτε πείθει περισσότερο ὅταν οἱ ἡθοποιοὶ εἶναι ἀγνωστοί. Ο μόνος διάσημος εἶναι ὁ Γουόλτερ Ματῶου ἀλλὰ στὸ φίλμ αὐτὸ εἶναι τόσο μακιγιαρισμένος καὶ ἀλλαγμένος πὺ δὲν θὰ τὸν γνωρίζουν οὔτε οἱ Αμερικανοί.

Ο ἴδιος ὁ Ματῶου, ὁ

μπραντ. Ποτὲ δὲν εἶδα κατὶ τόσο καλὸ. Καὶ ὁ ρόλος μου εἶναι γιὰ μὲνα ὁ μεγάλος ρόλος τῆς ζωῆς μου».

Ὅπως εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ Μπέν Αμπρ ἔχτισε ἐδικὰ γιὰ τὸν Πολάνοσκυ τὸ στούντιο καὶ μὴν ἱσπανικὴ γαλέρα, τὸν «Ποσειδῶνα» πὺ στοίχισε 9.000.000 δολάρια, ἐγγίζει 1.400



Ο Πολάνοσκυ κατὰ τὰ γυρίσματα τὸν «Πειρατῶν» του.

τοῦς 150, διέθεσε 27 ἑβδομάδες γιὰ νὰ γυρίσει τὴν καινούργια του ταινία «Πειρατές», πὺ ἀποτελεῖ μιά κωμωδία περιπετειῶν τοποθετημένη στὸν 17ο αἰῶνα.

Αὐτὴ ἡ ταινία μαοῦθ πὺ στοίχισε 30.000.000 δολάρια περιλαμβάνει 45 ρόλους πὺ τοὺς ἐρμηνεύουν ἡθοποιοὶ ἀπὸ τὴν Αμερική, τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Τυνήσια. Πρωταγωνιστὴς εἶναι ὁ Γουόλτερ Ματῶου ὁ ὅποιος ὑποδύεται τὸν ἀπίθανο κάπταν Ρέντ. Παίζουν πολλοὶ ἄλλοι ἡθοποιοὶ καὶ ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς ὁ νεαρὸς Αντονι Πέκ, γιὰς τοῦ διάσημο Γκρέγκορι. Αρχικὰ ὁ Πολάνοσκυ καὶ ὁ παραγωγὸς του ἤθελαν νὰ κάνουν μιά ταινία χωρίς μεγάλους φθιρες ἡθοποιῶν. Πρόκειται γιὰ μιά

ὁποῖος ἔχει παίξει ὡς τώρα σὲ 40 ταινίες καὶ πλέον, θεωρεῖ ὅτι οἱ «Πειρατές» εἶναι μιά θαυμάσια ταινία πὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀφηγηθεῖ κανεὶς μὲ λόγια, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο πὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀφηγηθεῖ κανεὶς μὲ λόγια τὴν πέμπτη συμφωνία τοῦ Μπετόβεν. Συνεχίζοντας ὁ Γουόλτερ Ματῶου λέει: «Εἶναι μιά ταινία τόσο θαυμάσια πὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνει καλύτερα. Καὶ αὐτὸ τὸ λέω χωρίς καμιά ἐπιφύλαξη. Κάθε πλάνο τῆς εἶναι σὰ νὰ βλέπεις ἐνα πίνακα Ρέ-

τόνους καὶ ἡ ναυπήγησή του στὴν Τυνήσια διήρκεσε δύο χρόνια. Ο Πολάνοσκυ στὸ φίλμ αὐτὸ χρησιμοποίησε πάρα πολλοὺς ἀπὸ τοὺς τεχνικούς συνεργάτες πὺ εἶχε στὴν «Τέρες».

Νὰ σημειώθῃ ὅτι οἱ «Πειρατές» εἶχαν πάρα πολλὰ ἀτυχίες στὸ γύρισμα. Κατ' ἀρχὴν ἐξοντλήθηκαν τὰ κεφάλαια πὺ ὑπῆρχαν καὶ ἡ κατάσταση ἐγινε χειρότερη ὅταν ἡ ἐταιρεία «Τσιαντινέρο» πὺ εἶχε ὑποσχεθῇ 7.000.000 δολάρια σὺν συμμετοχῇ, ἀποσυρθηκε. Εὐτυχῶς ὁ «Μέτρο Γκλάντιν» καὶ ὁ Ντιν ντε Λουρεντίς πρόσφεραν 9.500.000 δολάρια καὶ τρεῖς τράπεζες ἐνα δάνειο 9.000.000 δολαρίων. Εἶται ἕνας δυνατόν νὰ τελειώσει ἡ ταινία με μιά

καυστήρηση περίπου τριῶν ἑβδομάδων ἀπὸ ὅτι εἶχε ἀρχικὰ προβλεφθεῖ, νὰ προβληθεῖ τὸν Μάιο τοῦ 1986. Η παραγωγή εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀκριβὴ ἀλλὰ ὁ Μπέν Αμπρ δὲν κατηγόρησε γι' αὐτὸ τὸν Πολάνοσκυ διότι ἤθελε ἡ ταινία νὰ εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶχε φαντασθεῖ ἐκείνος, σχεδιάζοντας τὴν καὶ γράφοντας τὴν ἐπὶ ἐννέα χρόνια.

Ο «Χλωμός καβαλάρης» τοῦ Κλίντ Ηστυουντ

Απὸ τὸν καιρὸ πὺ ὁ Κλίντ Ηστυουντ πρωτοεμφανίσθηκε στὶς ἰταλικὲς παραγωγὲς γουέστερν, ἔχει περάσει πολλὰ ἀνεξοικειωτάματα στὴν καριέρα του καὶ ἔχει ὑποδυθεῖ ποικίλους σκληροῦς ἀνδρες εἴτε στὴν ἀγρία δύση, εἴτε στὸς δρόμους τῆς Νέας Υόρκης σάν ἀτυνομικός ἐπιθεωρητής.

Τώρα, δίνοντας τὸ 12ο φίλμ σὺν σκηνοθέτης, παρουσιάζει τὸ γουέστερν «Χλωμός καβαλάρης» πὺ οἱ κριτικοὶ χαρακτηρίζουν σάν μιά ἀπὸ τῆς καλύτερης ἐφετινῆς ταινίας. Βασικὸ πρόσωπο τῆς ταινίας πὺ τὸ ὑποδύεται ὁ Ηστυουντ, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀγνωστὸ ὄνομα, γνωστός ὅμως σάν «κῆρυκος», πὺ φτάνει σὲ μιά μικρὴ πόλη χρυσωρύχων καὶ ἀναλαμβάνει νὰ ὑπερασπίζει μιά ομάδα ἀνδρῶν ἐναντίον μίας συμμορίας πληρωμένων δολοφόνων.

Ο Κλίντ Ηστυουντ χρησιμοποίησε στὴν ταινία του αὐτὴ μερικὰ ἀπὸ τὰ καλύτερα στοιχεῖα προηγούμενων ταινιῶν του καὶ αἰσῶρα ἔχει ἐπιρροὲς ἀπὸ τὸν Λένε καὶ ἀπὸ ταινίες ὅπως οἱ «Μιά κοίτη δολοφόνου» καὶ «Ο καλὸς ὁ κακὸς καὶ ὁ ἀσέβητος». Τὸ ὅτι ἡ ταινία του σημεῖναι ἐπιτυχία τόσο στὶς Ηνωμένες Πολιτεῖες ὅσο καὶ στὴ δὴτικὴ Εὐρώπη δείχνει ὅτι ὁ Ηστυουντ ἔχει μᾶλλον τὴν μυστική πὺ χρειάζεται γιὰ νὰ συγκινήσει τὸ κοινὸ. Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ «κῆρυκος» εἶναι μιά ἀλλῃ ἐκδοσὴ τοῦ θρωμικοῦ ἐπιθεωρητῆ Κλάιαν, μόνον πὺν αὐτὴ τὴ φορὰ ἱσπεῖται καὶ ἀγωνίζεται ὅχι στὸς δρόμους μιάς σύγχρονης μεγαλοπόλης ἀλλὰ στὴ ἀγρία γουέστερ.

Τὰ νέα
βιβλία

Γ. Γρηγοριάδης-Σουρέλης: «Τὰ σκυλιά τοῦ Αγίου Βερνάρδου»

Τὸ ἀφήγημα αὐτὸ ἀναφέρεται σὲ μιά «περίπετεια» στὶς Ἀλπες με ἀφανῆς πρωταγωνιστὲς τὰ πασίγνωστα «σκυλιά τοῦ Αγίου Βερνάρδου». Χρονικά, τὰ ὅσα περιγράφει ἡ Γαλλο-Γρηγοριάδης-Σουρέλης, συμβαίνουν τὸν καιρὸ τοῦ δεύτερου παγκόσμιου πολέμου καὶ συνίσταται σὲ ἕνα κινητὸ Ἀγγλῶν καὶ Γερμανῶν στρατιωτικῶν στὸ ἐδαφὸς τῆς οὐδέτερης Ελβετίας. Τὸ τμήμα τῆς προσπάθειας - καὶ τὸν μὲν καὶ τὸν δὲ - εἶναι κάποιος μυστικὸ ὄπλο, πὺ δὲν κατονομάζεται, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἐνα ἀρκετὸ ἰσχυρὸ κίνητρο, ὥστε νὰ ἐμπλακτοῦν σὲ μιά δὴν Ἀλληλαδία, δεχομένων ἐπείσεσις Βρετανοί, Ναζίδες καὶ καλὸγεροὶ τοῦ τάγματός τοῦ Αγίου Βερνάρδου. Η συγγραφέας γνωρίζει πῶς νὰ κρατᾷ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνυστῶν τῆς πῶς νὰ κεντρίξει τὴν περιέργειά τους, πῶς νὰ τοὺς ἀβεί νὰ περμεῖνουν ἀνυπόμονα τὴ λύση τῆς πλοκῆς καὶ τῆς δικαιώσεως τῶν δοκιμασιῶν πὺ ὑφίστανται οἱ κύριοι ἡρώες τῆς οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ καλὸγεροὶ καὶ τὸ «σκυλιὸ τοῦ Αγίου Βερνάρδου». Η εἰκονογράφηση ὀφείλεται στὸν Νίκο Βοζαλή. (Ἐκδόσεις «Χαρταστὸς» ΑΣΕ).

Κώστα Ανδρουλιδάκης: «Τὰ τεῖχνα στὸ ἔργο τοῦ Μαυρομάτη»

Μηχανολόγος - ηλεκτρολόγος εἶναι ὁ συγγραφέας τῆς μελέτης αὐτῆς, μηχανολόγος, ὅμως, πὺ γράφει ποίηση. Στὸ βιβλίο του αὐτὸ μελετᾷ με εὐαισθησία καὶ διεσποτικότητα τὴν τέχνη τοῦ Θεσσαλονικῆ ζωγράφου Στέλιου Μαυρομάτη, πὺ, ὅπως εἶναι γνωστὸ, σχεδὸν ὅλα τὰ ἔργα του, εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τῆς ὁμαδοστοχίας, τῆς ἀπομονωτικῆς τῶν σταθμῶν κλπ. Ο τόμος συμπεριλαμβάνει μὲ μιά σειρά ἐγχρωμῶν φωτογραφιῶν, ἔργων τοῦ Μαυρομάτη, καὶ βιβλιογραφία. (Ἐκδόσεις «Διογένης»).

Αντώνη Σουρουνή: «Οἱ πρώτοι περσῶντες τελευταίος»

Σαρκαστικὸς καὶ με πολὺ χιούμορ - καὶ μόνον ἐνὸς ἀνταγωνισμοῦ - ὁ Σουρουνῆς δίνει τὸ χρονικὸ μᾶς ἱστορίας νοσηρομῆς, ὅπου κλέβεται ἕνας Ἕλληνας ναυτικός, μετὰ ἀπὸ ἄτυχον πὺ εἶχε ἐν ἑαυτῷ. Η ὑπόθεση διαδραματίζεται σὲ ἀμερικανικὴ πόλη καὶ τὰ πρόσωπα εἶναι διοικητὸν ἐθνικοτήτων. Η ἀφηγηση σὲ πρῶτο πρόσωπο - γίνεται με σποριαστὸν τρόπο, ἀδουροτομία καὶ γρήγορο ρυθμὸ. Ἐνας μικροκόσμος με μεγάλα θέματα, στῆναι τὴν πρόσκληση γιὰ τὸ μετὰ ἐκρεβῆτος καὶ χειρουργεῖν, μετὰ τῆς καὶ θανάτου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐκδηλώνει ὅλα τὸν ἐλαττώματα, τῆς πονηρίας του ἀλλὰ καὶ τῆς χάρες του. Ἐνα - δύο πρόσωπα, κυρίως ἕνας γεροκαπετάνιος, ὁ Γκάς, εἶναι ἐνδιαφερόμενος με ὡραία

[illegible]

Φέτος η έκθεση των εικαστικών καλλιτεχνών Βορείου Ελλάδας οργανώθηκε στην Καδίσια και θα λειτουργήσει δόλον αυτόν τμήμα, στο φως του Διοικητικού της δημοτικής πόλης. Πόλιν έρωτα ή πρωτοβουλία του συλλόγου, που ελπίζουμε ότι θα επαναληφθεί και σε άλλες πόλεις της περιοχής μας, στα έπομένα χρόνια.

Όπως κοιταζαίνε κανείς, διατρέχοντας τον κατάλογο των ονομάτων των καλλιτεχνών που συμμετέχουν στην έκθεση, στην Καβάλα, υπάρχουν έργα όλων σχεδόν των τάξεων και τεχνοτροπιών, μερικά γνωστά στους Θεσσαλονικείς, μερικά όχι, όλα αξιόλογα και ενδιαφέροντα.

«Η Σερμεντή έχει δύο σταθερά χέρια, δύο όντας χειρουργός. Η ικανότητά της να μεταβάλλει με επίδειξη τρία μικροσκοπικά κόκκους πολλού, ώστε να σχηματίζεται ένα ουτότελες σύνολο σε μία στρώση μάζας, μοιάζει άδιστακτη με το σώστο, κατά μαζικό τρόπο, αίσχυρη και σταθερή. Είναι η πρώτη τέχνη να εξετάζει κανείς από κοντά την λεπτότητα και ευθύνη αυτήν των έργων, με χροματική παλέτα που κυμαίνεται από γήινους τόνους έως μαύρους και βίαιους κόκκινους. Τά έργα παρουσιάζονται σαν «αφηγηματική ακολουθία» και χωρίζονται, όπως το παιχνίδι σε τρία τμήματα. Κάθε μία από αυτές τις τρεις ενότητες έχει τον τίτλο από τα τμήματα του ποιήματος που την εγγένησε. Πότε – πότε, θα υπάρχει μία πεντοκάθαρ σχέση ανάμεσα στις λέξεις και την όπτική εικόνα – να παράδειγμα, δύο λοαβερς, ακτινικές και ακανόνιστες φωτεινές φόρμες μεταγράφουν την ερώτηση «Τι το καλό; Τι το κακό;». Όμως, οι εικόνες δεν έχουν την προεξοχτική σύγκρουση του ποιήματος. Το θέμα στο οποίο εστιάζει η καλλιτεχνικά διαρκής, είναι το πέρασμα του χρόνου και οι μεταμορφώσεις που αυτός φέρνει, οι επιδεικνύει έλλειψια εφευρετικότητας και ευφάνταστια καθώς έρευνά τις εικαστικές και ψυχολογικές δυνατότητες αυτής της βασικής ιδέας. Η δουλειά της Αναστασίας Νεφέλκου – Σερμεντή σαν σύνολο, όρζει, υπονοείται «Bites» – «Ζωή».

«Από τα «μπουλούκια», όπως τὰ λέγανε τότε, της κατοχής, μετά την άπελευθέρωση, άρχισε για μένα μία άμαύστη, άνοδική πορεία, με άποτέλεσμα άρ ηλικία 20 χρόνων, να θρεφώ θεατρικής στή Θεσσαλονίκη, πού ήταν ή αρχή, γιά να ακολουθήσουν πολλές πάσεις της Ελλάδας, ή Αιγυπτου, ής, βέλγία, ή Αθήνα.

«Από εκείνα τὰ χρόνια, έχω να θυμηθώ πολλές και μεγάλες επιτυχίες και, κύρια, άριστες συνεργασίες, όπως με τούς Σταυρίδη, Αύλωνιτη, Μαυρά, Τσιλιπία, Κατχηρή-στον, Καλούτσ. Φωλιμένη, Κρεβατή-

—Δέν θά' ελεγα μεταστρόφι
ἀκριβώς, θεοδουμῶ, ὅτι ὅπως εἶπα
καί πρῶν, ἐπαῖσι χῶ ὁμόν με ἐπιθεω-
ρήσεις, ἀλλά καί ἀπερέτες, κατω-
θεις καί πρόξες, εἰδή πῶν κοινῶς
θεάτρα γενικά ἵδων τήν αὐκυσίαν
τότων ἡθῶν καί δοκιμαῖαι, καί καί
δυναμίσται. — ὅπως ἤλπιον καί σῶ

Όταν εὖ φυγαδεύουσιν
 στὴν συμπληγάδα τῆς μέρας
 κι οἱ τρομαγμένοι καθρέφτες
 σοῦ ἐξανδύουν
 τὸ σῶμα σου πού καίγεται,
 πρὶν δολυχτήσει ὁ σκύλος
 καὶ ὁ δάλεκτωρ φανῇ
 πρὶν φανεῖ
 ἡ πηγή καὶ τὸ χόρτο
 πρὶν ἀκόμα
 τὸ νερὸ καὶ τὸ δέντρο
 ὀργισθοῦν
 πού τὰ ἐγκατελείψεις
 πολὺ πρὶν,
 ἔτσι κοιδόμενος
 μιὰ ὀλλόφρονη λύπημ' στὴν
 ἐρημία τοῦ ἡλίου
 ἐσθ'

-Τί έχετε νά πείτε γιά τόν ρόλο
 σας στό «Γενικό γραμματέα»:
 -Πρώτα θά ήθελα νά τονίσω τό

«Σήμερα, είναι πιο εύκολα, τα πράγματα, πιο ξεκούραστα, υπάρχει μια κάποια ασφάλεια. Όμως, σίγουρα δεν πρέπει να εθιστούμε και να καμάριαζουμε. Η δουλειά του θησιστού είναι μεράκι, είναι ψυχή και αυτά δεν μπορούν να περιορισθούν, να μπουν σε καλούπια. Αν δεν ξεχαστείς στο ρόλο σου, αν δεν αφήσεις όλα τα άλλα έξω, δεν θά μπορείς να έχεις καλή απόδοση. Αν δεν σε συνεπάρει η μυρμηοδία του σαινιού, αν δεν ξε-

ΑΓΓ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ